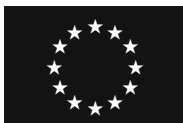

EUROPA-PARLAMENTET

2004

2009

Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter

15.6.2009

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: **Den fælles beslutningsprocedure**

Indledning

Denne meddelelse skal supplere anvisningerne i forretningsordenens relevante dele (særlig artikel 53 ff. og 70 ff. samt bilag XX) og i tilsvarende dokumenter, som andre enheder har udsendt, samt kort beskrive visse praktiske aspekter af den fælles beslutningsprocedure.

I henhold til artikel 37 i TEF vedtages landbrugslovgivningen af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter (COMAGRI) har hidtil kun arbejdet med den fælles beslutningsprocedure, når det har behandlet forslag vedrørende fødevarerikkerhed og statistikker. Men hvis Lissabontraktaten træder i kraft, vil alle lovgivningsprocedurer i forbindelse med den fælles landbrugspolitik blive "den almindelige lovgivningsprocedure" (artikel 294 i TEUF), der svarer til den fælles beslutningsprocedure, som i øjeblikket er fastlagt i artikel 251 (TEF).

Fælles beslutningstagning i praksis

Som hovedregel "skal Parlamentet gøre brug af samtlige forhandlingsmuligheder på alle stadier i den fælles beslutningsprocedure"¹. Samtidig "samarbejder institutionerne loyalt under hele proceduren med henblik på at tilnærme deres holdninger mest muligt til hinanden for derved at skabe mulighed for eventuelt at vedtage den pågældende retsakt på et tidligt stadium i proceduren". De "samarbejder gennem passende interinstitutionelle kontakter for på alle stadier af den fælles beslutningsprocedure at følge fremskridtet i arbejdet og undersøge, hvorvidt der er overensstemmelse"². I den seneste valgperiode afsluttedes 69 % af alle fælles beslutningsprocedurer ved førstebehandlingen (dvs. at der opnåedes enighed mellem

afstemningen i udvalget og den i plenarforsamlingen), mens der i 12 % skabtes enighed "tidligt under andenbehandlingen" (dvs. efter afstemningen i plenarforsamlingen, men inden Rådet vedtog sin fælles holdning).

I praksis etableres der uformel kontakt mellem Rådets formandskab og Parlamentet på et tidligt stadium af førstebehandlingen på såvel administrativt som politisk plan. Der skal imidlertid klart skelnes mellem denne uformelle udveksling af synspunkter og selve forhandlingerne om forslaget: I forretningsordenens bilag XX understreges det, at der først indledes forhandlinger, når udvalget har truffet afgørelse herom "enten i bred enighed eller, om nødvendigt, ved afstemning". Udvalget skal også udarbejde et klart mandat med henblik på forhandlingerne, normalt ved at vedtage ændringsforslag til lovgivningsforslaget i en betænkning eller henstilling, samt sammensætte et "forhandlingsteam", hvor alle politiske grupper er repræsenteret, i det mindste på tjenestemandspan. I praksis har udvalgets ordfører været talsmand for forhandlingsteamet og ledet trilogerne med Rådet. I betragtning af at langt størstedelen af procedurerne afsluttedes med en aftale som resultat af forhandlinger under første- eller andenbehandlingen, spiller udvalgets forhandlingsteam en afgørende rolle.

Under såvel triloger som uformelle drøftelser repræsenteres Rådet af sit formandskab, som taler "med én stemme" på medlemsstaternes vegne. Eventuelle konflikter internt i Rådet afklares for lukkede døre. Til gengæld repræsenteres Parlamentet af medlemmer fra forskellige politiske grupper og ofte med forskellige holdninger til det behandlede spørgsmål samt med en tendens til at debattere disse holdninger offentligt. For at kunne føre forhandlinger med størst mulig succes bør EP-forhandlingsteamet bestræbe sig på at tale "med én stemme" og på forhånd afklare eventuelle uenigheder i delegationen på interne møder og om nødvendigt afbryde forhandlingerne for at rådslå internt.

Ordføreren og forhandlingsteamet skal sørge for fuld åbenhed ved regelmæssigt at rapportere til udvalget om de opnåede fremskridt og forhandlingsresultaterne.

Er der opnået enighed, forelægges resultatet til behandling i udvalget. Såfremt der er tilslutning til det aftalte, forelægges det for plenarforsamlingen enten i form af et "konsolideret ændringsforslag" eller et antal ændringsforslag. De tilsvarende ændringsforslag til plenarmødet indgives normalt af ordføreren og har skyggeordførerne som medstillere på deres politiske gruppers vegne. Efter en formel vedtagelse af ændringsforslagene i COMAGRI kan de også af udvalget indgives til afstemning på plenarmødet.

Specielt når der er opnået enighed i forbindelse med førstebehandlingen, hvor der i henhold til traktaten ikke pålægges institutionerne nogen frister, skal der være tilstrækkelig tid til rådighed mellem forhandlingernes afslutning og afstemningen i plenarforsamlingen til, at de politiske grupper kan udarbejde deres endelige holdning. På plenarmødet forelægges alle tekster, der har været forhandlet om med Rådet og opnået enighed om ved første- eller andenbehandlingen, normalt som "konsoliderede ændringsforslag". De politiske grupper kan frit indgive ændringsforslag på plenarmødet med henblik på at ændre eller stille spørgsmålstejn ved det opnåede forhandlingsresultat, og såfremt disse vedtages, er det sandsynligt, at der vil følge en andenbehandling eller et forlig.

Det er også vigtigt at huske på, at Rådet under førstebehandlings forhandlinger har drøftet hele lovgivningsforslagets ordlyd flere gange (i sine arbejdsgrupper og i COREPER), mens

EP's forhandlingsteam første lige har stemt om sine ændringsforslag på udvalgsplan og normalt har et mindre dybtgående kendskab til den drøftede tekst.

Assistance

Ordføreren og forhandlingsteamet skal have adgang til alle de ressourcer, der er nødvendige, for at de kan udføre deres arbejde ordentligt. Hertil hører administrativ assistance fra udvalgssekretariatet, sekretariatet for den fælles beslutningsprocedure, Den Juridiske Tjeneste og ordførerens politiske rådgiver. I henhold til bilag XX "stilles om nødvendigt tolkefaciliteter til rådighed for Parlamentets forhandlingsteam" til gennemførelsen af triloger. Medlemmerne kan også anmode om personlig tolkning (som nævnt i Præsidiets afgørelse af 10. december 2007).

Referencer

- Artikel 251 i TEF og artikel 294 i TEUF
- Fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure (EUT C 145 af 30.6.2007)
- Forlig og fælles beslutningstagning - en guide

Guidelines for best practice (retningslinjer for bedste praksis)

¹ Forretningsordenens bilag XX.

² Fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure.